

Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo 4. októbra 2018 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Curtea de Apel Cluj – Rumunsko) – Tribunalul Botoșani, Ministerul Justiției/Maria Dicu

(Vec C-12/17) ⁽¹⁾

(Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Sociálna politika — Organizácia pracovného času — Smernica 2003/88/ES — Právo na platenú dovolenku za kalendárny rok — Smernica 2010/18/EÚ — Revidované znenie rámcovej dohody o rodičovskej dovolenke — Rodičovská dovolenka, ktorá sa nepovažuje za obdobie skutočného výkonu práce)

(2018/C 436/06)

Jazyk konania: rumunčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Curtea de Apel Cluj

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Odvolatelia: Tribunalul Botoșani, Ministerul Justiției

Ďalší účastník konania: Maria Dicu

za účasti: Curtea de Apel Suceava, Consiliul Superior al Magistraturii

Výrok rozsudku

Článok 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni takému vnútroštátnemu ustanoveniu, o aké ide vo veci samej, podľa ktorého sa na účely určenia práv na platenú dovolenku za kalendárny rok, ktorú tento článok zaručuje pracovníkovi za referenčné obdobie, nepovažuje doba trvania rodičovskej dovolenky, ktorú tento pracovník čerpal počas uvedeného obdobia, za obdobie skutočného výkonu práce.

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ C 104, 3.4.2017.

Rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) zo 4. októbra 2018 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Administrativen sad Sofija-grad – Bulharsko) – Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Džrāvna agencija za bežancite

(Vec C-56/17) ⁽¹⁾

(Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti — Hranice, azyl a prisťahovalectvo — Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 — Článok 3 — Určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretieho štátu v jednom z členských štátov — Posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu bez výslovného rozhodnutia o určení členského štátu zodpovedného za posúdenie — Smernica 2011/95/EÚ — Články 9 a 10 — Prenasledovanie z dôvodov náboženského vyznania — Dôkaz — Iránska právna úprava o odpadlíctve od viery — Smernica 2013/32/EÚ — Článok 46 ods. 3 — Účinný opravný prostriedok)

(2018/C 436/07)

Jazyk konania: bulharčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Administrativen sad Sofija-grad

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: Bahtiyar Fathi

Žalovaná: Predsedateľ na Džřavna agencija za beřancite

Výrok rozsudku

1. Článok 3 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, sa má v situácii, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej, vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby orgány členského štátu vecne posudzovali žiadosť o medzinárodnú ochranu v zmysle článku 2 písm. b) tohto nariadenia bez toho, aby predtým prijali výslovné rozhodnutie, ktoré na základe kritérií stanovených týmto nariadením určuje, že tomuto členskému štátu prislúcha zodpovednosť pristúpiť k takémuto posúdeniu.
2. Článok 46 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany sa má v situácii, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej, vykladať v tom zmysle, že v rámci žaloby podanej žiadateľom o medzinárodnú ochranu proti rozhodnutiu, ktorým sa jeho žiadosť o medzinárodnú ochranu vyhlasuje za neopodstatnenú, nie je príslušný súd členského štátu z úradnej moci povinný preskúmať, či kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie uvedenej žiadosti upravené nariadením č. 604/2013, boli správne uplatnené.
3. Článok 10 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany sa má vykladať v tom zmysle, že žiadateľ o medzinárodnú ochranu, ktorý uvádza na podporu svojej žiadosti riziko prenasledovania z dôvodov spojených s náboženstvom, nemusí na podporu svojich tvrdení týkajúcich sa náboženského presvedčenia predložiť vyhlásenia alebo dodať dokumenty ku všetkým prvkom pojmu „náboženstvo“, ktorý je uvedený v tomto ustanovení. Žiadateľovi však prislúcha podložiť uvedené tvrdenia dôveryhodným spôsobom, predložením dôkazov, ktoré umožnia príslušnému orgánu uistiť sa o ich pravdivosti.
4. Článok 9 ods. 1 a 2 smernice 2011/95 sa má vykladať v tom zmysle, že zákaz konania, ktoré je v rozpore so štátnym náboženstvom štátu pôvodu žiadateľa o medzinárodnú ochranu, pod hrozbou trestu smrti alebo trestu odňatia slobody, môže predstavovať „prenasledovanie“ v zmysle tohto článku, pokiaľ je tento zákaz v praxi sprevádzaný takýmito trestami zo strany orgánov tohto štátu, čo musí overiť vnútroštátny súd.

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ C 112, 10.4.2017.

Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 2. októbra 2018 – Francúzska republika/Európsky parlament

(Vec C-73/17) ⁽¹⁾

(Žaloba o neplatnosť — Inštitucionálne právo — Protokol o umiestnení sídel inštitúcií a niektorých orgánov, úradov a agentúr a útvarov Európskej únie — Európsky parlament — Pojem „zasadnutie o rozpočte“ konajúce sa v Štrasburgu (Francúzsko) — Článok 314 ZFEÚ — Výkon rozpočtovej právomoci na dodatočnom plenárnom zasadnutí v Bruseli (Belgicko))

(2018/C 436/08)

Jazyk konania: francúzština

Účastníci konania

Žalobkyňa: Francúzska republika (v zastúpení: F. Alabrune, D. Colas, B. Fodda a E. de Moustier, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaný: Európsky parlament (v zastúpení: R. Crowe a U. Rösslein, splnomocnení zástupcovia)